

Eva Skalická, rozená Hučková, se narodila 21. září 1968 ve slovenské obci Šaľa do rodiny učitelky a elektrikáře. Dětství paní Skalické bylo klidné, ovlivněné členstvím v pionýrské organizaci. Díky pionýrům jezdila už jako malá holka na Moravu, kde se účastnila celorepublikového setkání. Vždy se ráda vracela domů za maminkou.

Během studia na gymnáziu se dozvěděla, že je možné studovat vysokou školu v zahraničí.

„Tam jsem teda chodila pouze tři roky, protože jsem se dozvěděla, že existuje něco jako příprava na studium v socialistickém, tenkrát zahraničí. To se mi tak strašně zalíbilo, jsem se rozhodla, prostě tam půjdu taky.“

Následoval tedy roční pobyt na přípravném gymnáziu v Banské Štiavnici, kde začala studovat bulharštinu, protože se rozhodla pro studium na bulharské zemědělské, obor vinohradnictví a zahradnictví. Bulharsko jí přišlo jako exotická země.

„S bulharštinou jsem neměla vůbec žádné zkušenosti, měli jsme klasicky ruštinu. Měli jsme tam bulharskou lektorku, vůbec všichni tam měli své lektory, a s tou jsme měli devět hodin bulharštiny týdně, včetně jsme se potkávali po dopolednech. Ale za těch deset měsíců nás naučila jako fakt ten jazyk tak, že jsme mohli bez problémů komunikovat a začít studovat.“

Na vysokou školu nastoupila v roce 1985. V Bulharsku si našla náhradní rodinu, která jí velmi pomohla zvládnout odloučení od své rodiny a rovněž jí pomohla se sžít s odlišnou kulturou. Na školu s ní chodilo velké množství cizinců, se kterými trávila mnoho času. Většinou chodili po horách. U moře byla pouze jednou.

Největší šok pro ni byly prázdné obchody a stále fungující lístkový systém. Většinu věcí si tedy musela přivést z domova. Na letenku si šetřili sami.

„Dostali jsme lístečky na maso, na chleba, na všechno.“

V bulharštině probíhala veškerá komunikace i výuka. Nakonec bulharsky mluvili i slovenští a čeští spolužáci mezi sebou.

Revoluční rok 1989 prožila během studií v Bulharsku. O událostech v Československu neměla v podstatě žádné informace. Neměla ani televizi, občas se něco dozvěděla z novin.

Revoluce v Bulharsku proběhla velmi nenápadně. V listopadu 89 byl ze své funkce sesazen generální tajemník komunistické strany. Nekonalý se žádné demonstrace. Ke stávce došlo až v červnu 1990 během zkouškového období.

„Začalo to nevinně. Vrátila jsem se do studovny a tam mi ležel přes skripta papír: „Neuč se, je stávka“, jako je stávka, stejně tě nebudou zkoušet.“

Na podzim se vrátila do školy, aby dodělala zkoušky, a o rok později se vdala a s manželem a dcerou se přestěhovali do Čech. Po mateřské dovolené si doplnila vzdělání a začala učit. Jelikož se celý život řídí heslem: „Nic není problém“, věnuje se stále dětem a užívá si života.